

Kun aiot pitkälle kävellä,
kengät on oltava koreat,
niissä kyllin paksut pohjat
sekä varret vahvanlaiset,
mieluusti vedenpitävät.
Vaan ei sentään liian uudet,
juuri kaupasta otetut:
niissä kärsii känsävarvas,
iho hiertyy hirveästi,
rakot korkeiksi kohoovat.

Muista hattu hapsillesi,
lakki pääsi päälliseksi,
ettei pää pahoin palaisi,
kalju kallo korventuisi
keskipäivän paahtaessa,
taikka jääksi jähmettyisi
vilu-viiman vihmoessa.

Millainen on oiva telttä?
Se on tuulessa tukeva,
pakattuna pikkuruinen,
pystytettynä tilava,
kevyt kanniskeltaessa.

Muista silti: teltan kaari
ei ole kiipeilyteline
eikä puu nojailtavaksi.
Pian poikki poksahtavat
päällä istuskeltaessa.
Silloin liepeet lerpahtavat,
katto painuu kallellensa,
seinät sortuvat sisälle.

Ikävä on ilman olla,
asustella ilman alla,
varsinkin vesisateella.

Silloin pieni putkenpätkä
paksuudeltansa sopiva
tarvitaan pelastajaksi:
katkos sinne, teippi päälle,

tulee taatusti tukeva.

Alusta on yöllä tärkein
varsinkin vilukeleillä.
Solumuovi rullattava
on tosi kätevä patja,
pitää kyllä kylmän maassa
eikä tuo pahemmin paina.

Ilmapatja paksunlainen
– jos sen puhkut ja puhallat –
on kyllä ylen mukava,
pahna paljon pehmeämpi.
Siinä vain on riskinsäkin:
jospa pallo puhkeaakin,
ilmat pihkuvat pihalle?
Silloin painuu pyly maahan,
selkä seurannee perässä,
vilu kalvaa kankkuasi,
kylmyy kylkesi alempi.

Sitten vanhaa viisautta:
vesi on vanhin voitehista,
janojuomista parahin.
Vaan valitse viisahasti,
mistä ammennat janoosi:
lammas on hauska laitumella,
lampaanpaska ei purossa;
lehmä on leppoisa kedolla,
sonta ei soma mahassa.